

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/83/2018
Identifikačné číslo spisu: 1107243477
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1107243477.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. N., trvale bytom v A., t.č. D., so sídlom v N. zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Piaristická 46, proti žalovaným 1/ Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, 2/ Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, 3/ Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom v Bratislave, Šagátová 1 a 4/ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby Leopoldov, so sídlom v Leopoldove, Gucmanova 19/670, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 9C/210/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2017 sp.zn. 5Co/58/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. októbra 2017 sp.zn. 5Co/58/2017 potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ a spolu s odvolacím súdom tiež len „nižšie súdy“) z 29. septembra 2016 č.k. 9C/210/2007-312, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu. Žalovaným súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal. Žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 28. decembra 2007 domáhal ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej a majetkovej ujmy, ako aj náhrady konania, z dôvodu, že zaobchádzanie žalovaného prostredníctvom svojich zamestnancov považoval za v rozpore s predpismi upravujúcimi práva odsúdeného, ktoré malo charakter poníženia a mučenia osôb vo výkone trestu, a tým žalobcovi a jeho rodine spôsobil fyzické a duševné ujmy. Avšak žalobca nepreukázal ani jednu zo zákonných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánov štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (dnes už i v znení zákona č. 87/2017 Z.z., ďalej len „C.s.p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“) v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie dňa 2. januára 2018, ktoré doplnil 20. februára 2018. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/. C.s.p. Uvedol, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu neodpovedá na podstatné a právne významné dôvody žalobcom podaného odvolania. Nepovažuje rozhodnutie odvolacieho súdu za riadne odôvodnené, pričom uvádza rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré riešia riadne odôvodnenie rozhodnutí (sp.zn. 4 Cdo/56/2012, 1 ObdoV/10/2012, 5 Cdo/201/2011). Výtýka odvolaciemu súdu, že nevykonával dokazovanie výsluchom žalobcu a priklonil sa tak k názoru súdu prvej inštancie, že výsluch žalobcu nie je potrebný z dôvodu, že žalobca bol predvedený na výsluch dožiadaným Okresným súdom Trenčín 9. mája 2012, kde odmietol vypovedať a s dožiadaným súdom nechcel spolupracovať, čím sa podľa názoru súdu prvej inštancie vzdal možnosti vypovedať pred súdom. Ďalej vidí pochybenie odvolacieho súdu v tom, že nevykonával dôkaz - znalecký posudok, ktorý vyhotovila znalecká organizácia na základe objednávky žalobcu, pretože podľa neho ide o dôkaz, ktorý má pre zistenie skutkového stavu podstatný význam. Podľa dovolateľa sa odvolací súd nedostatočne vysporiadal s názorom súdu prvej inštancie, keď potvrdil jeho názor, že žalovaní 2/, 3/, 4/ nie sú v konaní o ochranu osobnosti pasívne legitimovaní s poukazom na § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z. K tomuto poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo/176/2012 a 3 Cdo/201/2007. Navrhol rozsudky oboch nižších súdov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

3. Žalovaní 1/ a 2/ dovolacie návrhy nepodali.

4. Žalované 3/ považuje dovolanie za právne nedôvodné. V danom spore ide podľa nej o bezúspešné uplatňovanie práva. Navrhuje dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Žalovaný 4/ navrhuje dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 C.s.p.), a to oprávnenou osobou, teda stranou sporu, v ktorej neprospech boli dovolaním napádané rozhodnutia vydané (§ 424 C.s.p.), riadne zastúpenou (§ 429 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ C.s.p.), pristúpil najskôr k skúmaniu splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania a predpokladov prípustnosti dovolania.

7. Podľa § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p.

8. Podľa § 432 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odsek 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (odsek 2).

9. Podľa § 440 C.s.p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

10. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný

opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

13. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C.s.p. je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia pritom vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia odvolacieho súdu len „právna otázka“).

15. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C.s.p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

16. Dovolateľ uvádza, že prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania je vyvodzovaná z § 420 písm. f/ C.s.p.

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa tohto ustanovenia, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

18. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marnosť možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Skoršia nejednotnosť rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v tom, či za procesný postup považovať i rozhodnutie (ako konečný produkt rozhodovacej činnosti súdu), bola odstránená prijatím stanoviska

občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nedostatky v odôvodnení rozhodnutia zakladajú tzv. zmätočnosťnú vadu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. len výnimočne.

20. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti, a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

21. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

22. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

23. V danom prípade dovolateľ v dovolaní ďalej namieta nedostatky, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v procese dokazovania nevykonaním dôkazu, ktorý navrhol a tiež nesprávnym vyhodnotením dôkazov.

23.1. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania (dnes strán sporu). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

23.2. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ namieta v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Ani podľa novej právnej úpravy civilného konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

24. V prejednávanej veci žalobca v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 432 C.s.p. (ktorý prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 C.s.p.) a v ďalšom obsahu dovolania sa

zaoberal nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci prvoinštančným, ako aj odvolacím súdom. Vo svojom dovolaní ale uplatnené dovolacie dôvody nevymedzil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C.s.p.

25. V prípade dovolacieho dôvodu (a zároveň dôvodu prípustnosti dovolania) spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť tvrdením nesprávneho právneho posúdenia takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľ je teda povinný jednak sformulovať právnu otázku, ktorá bola pre rozhodnutie odvolacieho súdu (predstavujúce primárny predmet prieskumu v dovolacom konaní) rozhodujúcou a okrem toho v dovolaní jednoznačne uviesť i to, v čom vidí prípustnosť dovolania, t.j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. podľa neho zakladá prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Kým u podradenia právnej otázky pod niektorú zo skutkových podstát z ustanovenia § 421 C.s.p. dovolateľovi nepôjde vytknúť, ak sa v tomto smere „netrafí“ (napr. preto, že pri podávaní dovolania vychádza z presvedčenia o neriešení právnej otázky dovolacím súdom, hoci táto už riešená je, a to buď ustáleným spôsobom odchylným od riešenia ponúkaného odvolacím súdom alebo rozdielne), od požiadavky na sformulovanie právnej otázky (prinajmenšom tak, aby bolo zrejmé, v čom má byť právne posúdenie veci odvolacím súdom nesprávnym) ustupovať nejde.

26. Dovolateľ uvádza v dovolaní, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s právnym záverom súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil a to, že žalovaní 2/, 3/, 4/ nie sú v konaní pasívne legitimovaní s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a uviedol rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 3Cdo/176/2012 a sp.zn. 3 Cdo/201/2007 týkajúce sa pasívnej vecnej legitimácie. Z obsahu spisu vyplýva, že právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 18. februára 2016 uviedol, že pôvodne žalobca subsumoval svoje nároky z titulu ochrany osobnosti, ale zmenil návrh tak, že za základ nároku určil právny titul nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. Napriek tomu, že sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy za viaceré neoprávnené zásahy do jeho súkromia, telesnej integrity, ochrany majetku, mal za to, že všetky možno subsumovať pod nesprávny úradný postup podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. Na základe toho potom súd dospel k právnemu záveru, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ nie sú v konaní pasívne legitimovaní s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie ďalej skúmal námietku premlčania vznesenú žalovanými 3/ a 4/ a dospel k záveru, že je dôvodná. Žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že žalobca nepreukázal ani jednu zo zákonných podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právna otázka nebola vymedzená spôsobom určeným zákonom (viď bod 25). Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na ktorej založil svoje rozhodnutie. Otázka nebola považovaná za základ pre rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle ustanovenia § 421 C.s.p.

27. Vzhľadom k vyššie uvedenému, odmietol dovolací súd dovolanie žalobcu v časti namietajúcej procesnú vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C.s.p.) podľa § 447 písm. c/ C.s.p. a vo zvyšnej časti podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo veci samej a pomerom hlasov 2 : 1 v časti trov dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.